

Πλανήτες πλανώμενοι

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

Τις σκέψεις του με αφορμή την εις Επίσκοπον Χειρότονια του αγαπητού φίλου του, τέως συμφοιτητή του και συνδιακόνου του , Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Γκούλου και Βορείου Ουγκάντας κ. Νεκταρίου μοιράζεται με ανάρτησή του ο Επίσκοπος Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης κ. Πρόδρομος ο οποίος παρέστη [στη χειροτονία που τελέστηκε το πρωί της Κυριακής 13 Φεβρουαρίου στον Άγιο Νικόλαο Χαμζάουι.](#)

Αναλυτικά γράφει:

“Επί τον ώμον Χριστέ την πλανηθείσαν άρας φύσιν, αναληφθείς τω Θεώ και Πατρί προσήγαγες, πάντοτε νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων”. Σήκωσες, Χριστέ μου , όχι απλώς τον έναν άνθρωπο, παρά σύμπασα την ανθρώπινη φύση, τη βροτεία- και δια τον λόγο της απ’ Εσού αποστάσεως αεί θνησιγενή- κατά την Θεία Σου Ανάληψη και όχι απλώς την αφθαρτοποίησες παρά την κάρφωσες στη θέση Σου, δεξιά του Πατρός, ως συνδημιουργό των απάντων•αυτήν τη φύση που

ελευθέρως παρέσυρε τα πάντα στην ανυπαρξία. Ως και τα άψυχα βρωματά ("ιχθύος οπτού μέρος και από μελισσίου κηρίου" (Λουκ. 24,42)), αυτά που κατέλυσε προ της Αναλήψεως, τα κατέστησε Φως Άκτιστο!

Αυτό το λόγο, αυτή τη φράση, αυτή την αλήθεια επαναλαμβάνουμε κάθε φορά που στους ώμους αρχιερέα τοποθετείται το όντως διακριτικό του ένδυμα, το του ποιμένου, εις τύπον του Αρχιποίμενος, ωμοφόριο. Από την εις επισκοπον χειροτονία και εντεύθεν και ως της συντελείας του αιώνος τούτου αυτό θα ακούει, και αυτό το βάρος θα συνειδητοποιεί.

Παράδοξο μέγα! Ένας άνθρωπος πλανώμενος, με ροπές και αδυναμίες, με πόνους και εμπαθείς χαρές, με ορίζοντα τον θάνατο και ελπίδα, απατηλή ίσως, την δι' ελέους αθανασία, να θέλει να άρει την πλάνη των λοιπόν αδελφών και ως μόνον άξιον του Κτιστή δώρο να την αφήσει στο θρόνο του Πατέρα. Ίσως άλλωστε αυτή να είναι η μόνη αποστολή μας πλέον. Να διαφεύγουμε από την πλάνη και τον θάνατο, όχι μέσω του κατά μονάς αγώνα μόνο, αλλά μέσω του αγιασμού που προσφέρουμε στους άλλους, ως αγωγοί και όχι ποιητές, κι εμείς να αγιάζουμε. Δεν μπορείς παρά όταν στους ώμους κουβαλήσεις το "κουφάρι" ενός αδελφού μπροστά στο Θεό, ως το μόνο δώρο που σου ζήτησε όταν σε κατέστησε αρχιερέα, να μη ξεσταθείς και εσύ ο ίδιος από τη Χάρη που δίδει ως ποταμό φωτός στον μετανοούντα".